

EVHARISTIJA – ZAKRAMENT VELIKONOČNE SKRIVNOSTI – SREDIŠČE CERKVENEGA ŽIVLJENJA

Pripravil: p. Viljem LOVŠE

Evharistija je PONAUVZOČEVANJE božje velikonočne ljubezni do mene/nas v vsaki situaciji in do konca časov: Kristusovo evharistično obličje je obličje Božje ljubezni, ki gre do konca in ne pozna meja ne do mene,

ne do bratov. Evharistija je ura odrešenja za nas. Je zakramentalno okno skozi katerega smo navzoči in gledamo na velikonočno tridnevje: Kalvarijo in prazen grob. Jezus je resnično navzoč kot Bog in človek v zakramentalni podobi kruha in vina. Daje se mi/nam na voljo kot hrana! Želi in hrepeni, da bi tudi jaz/mi živel iz ljubezni Trojice: sv. Duha.

Lahko se zahvaljujem za to skrivnost in prosim, da bi bolj živel iz nje, da me gane in presune, spremeni in preoblikuje! Kako jo sedaj živim? Kako lahko sredi vsakdanje monotonije oživljamo in ozaveščamo med nami ta

vidik? Ali je njegov Duh tisti, ki mi omogoča drugačen način življenja, mišljenja, čutenja in odnosa do sebe, Boga in stvari?

Evharistija me usmeri v cilj – okušanje veselja, ki ga je obljubil Kristus, ker imam večno življenje že tu na zemlji. V evharistiji nam je dano zdravilo nesmrtnosti, dana nam je skrivnost vstajenja našega telesa. »Kdor je moje meso in pije mojo kri...« (Jn 6). Po evharistiji nas Jezus povezuje tudi z nebeško cerkvijo in njeno liturgijo.

Jezusova daritev tudi meni omogoča v Njegovem Duhu darovati moje telo in napor dolžnosti celega dne. Žene

nas, da odgovorno in zavzeto prispevamo svoj delež h graditvi sveta pomehi človeka v soglasju z Božjim načrtom. Evharistija nas vzgaja v odgovornost za sedanji svet, da naše vsakdanje življenje postane evharistično - zahvaljevanje.

Obhajanje evharistije je v središču procesa rasti Cerkve in s tem naše skupnosti, ki je del Kristusovega skrivnostnega telesa – Cerkve. Je studenec in višek celotne evangelizacije: občestvo s Sv. Trojico.

Pri obhajilu Kristus prejme vsakega izmed nas (ne mi njega). Sklepa prijateljstvo z menoj/nami. Nas vključuje v svojo daritev in tvori z nami zakramentalno občestvo. Iz tega črpamo moč za svoj delež pri Njegovem poslanstvu. Sem že doživel, da delam in živim iz Njegove in ne iz svoje moči? Kako lahko vsakdan zavestno zajamem iz njegove daritve v katero me vključuje? Ali si tega želim?

Evharistija dovršuje delo, začeto pri krstu – včlenjeni v Kristusa se v evharistiji vraščamo v eno telo Cerkve. Sv. Duh Tolažnik nas po njej posvečuje. Naše globoko hrepenenje po bratski edinosti je pri vsaki maši vedno znova prebujano, hkrati že delno uresničeno in vzgajano za nadaljnjo pot do polnosti v Božjem Kraljestvu. V svetu velikih razdvojenosti, ki vplivajo tudi na nas, je evharistija vir osebne in skupne enosti. Kakšne so naše izkušnje na tem področju? Če smo doma razdvojeni, kakšni so razlogi za to? Ali smo se prepustili rodovitnosti evharističnega Kristusa?

Evharistija ohranja in pospešuje občestvo z Bogom in med verniki. Je vrhunec zakramentov. Papež priporoča,

naj gojimo v sebi trajno hrepenenje po evharistiji. Obhajanje evharistije predpostavlja občestvo, da bi ga krepilo in privedlo do polnosti.

Zato moram kot pogoj za udeležbo pri evharistiji ohranjati občestvene vezi. Te so nevidne in vidne. Nevidne:

v Kristusu nas po delovanju Duha povezuje z Očetom; Vidne: nauk apostolov, zakramenti in hierarhična ureditev. Obhajanje evharistije je veljavno le v takem občestvu.

Za ohranjanje občestva z Bogom ni dovolj vera, ampak je potrebno ohranjati milost in vztrajati v ljubezni, ter s telesom in srcem ostati v Cerkvi. Ko gre kristjan k obhajilu za to odgovarja pred svojo vestjo. Če se zavedam velikega greha moram pred obhajilom k spovedi.

Evharistija in spoved sta med seboj povezana zakramenta. Ponavzočenje daritve na križu zahteva nenehno spreobrnjenje in osebni odgovor. Pri spovedi se spet usposobim za polno udeležbo pri evharistiji. Če odkrito živim nemoralno in v velikem grehu ne morem k obhajilu.

Tudi zunanje ali vidne občestvene vezi je potrebno ohranjati (so nujnost) za udeležbo pri evharistiji: občestvo veroizpovedi, zakramentov (nekrščeni ne more k obhajilu), občestvo z rimskim papežem in s škofom,

ki je vidno počelo in temelj edinosti v delni Cerkvi. Evharistija ni podrejena presoji posameznikov ali krajevnih občestev.

Marija, mati in vzor Cerkve. Ona razodeva in nas vodi v bogastvo evharistije. Marija se podari Besedi in je naša opora in vodnica pri naši podaritvi. Sin pravi: »To delajte v moj spomin.« Marija nam pravi: »Karkoli vam poreče, storite.« Jezus, ni rekel, to delajte vedno na enak in nespremenljiv način.

Evharistija je zaklad Cerkve, srce sveta, poročstvo cilja po katerem, čeprav nevede, hrepeni vsak človek. Kristus potuje z nami kot naša moč in popotnica.

Evharistija je Miza pri kateri se odpremo naši najgloblji in najbolj resnični želji po medsebojni pozornosti in darovanju. Hkrati se ta resnična želja v evharistiji delno tudi že uresničuje. Kot obed je evharistija tudi

pedagogija, ki vzgaja željo po medsebojni pripadnosti, pozornosti in darovanju.

Evharistija je Beseda po kateri se odpremo svoji najgloblji želji po smislu in identiteti, da vemo kdo smo in to z veseljem živimo. Hkrati se ta smisel in identiteta pri evharistiji že tudi uresničujeta. Poslušanje besede in odgovarjanje nanjo z izpovedjo vere, skupnimi prošnjami in osebnim izročanjem je tudi pedagogija želje za resničen smisel in identiteto: smo Božji, člani božje družine.

Evharistija je občestvo, skupnost v kateri se odpremo naši najgloblji želji po svobodi, ker jo prav znotraj nje že delno okušamo. Ker je evharistija tudi naš odgovor na Božji dar življenja nas hkrati vzgaja v naši želji po svobodi. S tem nam omogoča povezanost in skupno ustvarjanje ter iskanje večjega dobrega za vse.